LOGODNA NOASTRĂ

FRAGMENT din ROMANUL „OM NOU" de AL. IONESCU

Ziarele stau împrăştiate pe masă. Nici nu le-am citit. Sunt obosit. Imi vâjâie capul. Am sărbătorit succesul României! O performanţă de zile mari!

Răsfoesc gazetele şi spicuesc, la întâmplare, câteva titluri:

Senzaţionala izbândă a soccerului românesc. Pe dâmbul stadionului, stindardul ţării, a fluturat biruitor.

Un jucător român, excepţional, felicitat de adversari: Mircea Comşa!

Mai jos textul unui paragraf:

„...Suntem emoţionaţi. Condeiul ne joacă în mână, e incapabil a zugrăvi în cuvinte, bucuria. Marile bucurii, nu se pot exprima.

Echipierii României au încrustat pe răbojul footballului băştinaş, o victorie memorabilă.

Din cei „11" purtători de tricouri româneşti, s'a detaşat, cu câteva lungimi, mezinul internaţional Mircea Comşa!

S'a depăşit pe sine. A marcat, cu o splendidă lovitură de cap, dintr'o poziţie dificilă, unicul goal al matchului.

Datorită lui Mircea Comşa — flăcăul zburător, cum fusese poreclit de spectatori — România se urcase pe meterezele gloriei!".

Toate ziarele au calificative ditirambice pentru mine.

Sunt mulţumit, sunt fericit că debutul meu ca internaţional, a coincis cu o straşnică biruinţă a României.

Cânt, râd şi dansez cu o parteneră imaginară...

*

— Dom' Mircea, caută la dumniavostră, un fată.

— O fată?

— Da. Zice cunoşte la dumniavostră.

— E frumoasă, Eutuşka?

— Ighen, ighen. Inalte, frumose, cu obraz piroş.

— Poftește-o, Etuşka.

O fată! Cine o fi? Nu cunosc...

— Cioc! Cioc.

— Da. Intră.

— Mircea!

— Laura!

Paşii se îndreaptă unii către alţii, dar la mijlocul drumului, se opresc. Ochii se privesc stăruitor, căutând să smulgă o pânză parcă, de pe frânturi de fapte trecute.

Suntem două fiinţe ce avem aerul unor oameni cari nu se cunosc. Căutăm, par'că pe altcineva. Tăcem amândoi.

Ploaia bate, încet, încet, darabana în fereastră. Plouă... ca într'o poezie de Bacovia! In odaie s'a cuibărit liniştea, iar în noi au năvălit amintirile.

In faţa mea stă Laura, dar nu o recunosc. Ochii privesc, privesc mereu; se apropie tot mai mult de ea. Privirile pătrund ca un sfredel, hăt departe.

Deodată, în faţa Laurei, apar la o masă doi băeţi, cari îşi scriu temele. Peniţele scârţâie uşor pe pătrăţelele caetelor.

O uşe se deschide şi dă buzna, în camera copiilor, o fetiţă cu păr de lună, ochi — mărgele negre, doi bujori în obraji şi o gură ce îndeamnă la sărutat:

— A, d. Nicky are musafiri şi mie nu-mi spune nimic!

Apoi se adresează colegului fratelui său:

— D. Nicky ăsta e un îndărătnic. Eu mă numesc, Laura Gh. Nicolae, sora lui Niki. Dumneata?

Şi doi ochi mari, privesc iscoditori.

Fetiţa a dispărut. Băieţii nu se mai zăresc nici ei. In locul lor, un băiat în vârstă de 16 ani, rupe nervos plicul unei scrisori. Citeşte:

„Iubitul meu Mir"!

O bătae în uşe m'a readus la realitate.

— „Dom' Mircea, o venit un levél". Şi Etuşka îmi întinde un plic alb, pe care îl introduc în buzunarul hainei.

— Mircea!

— A, Laura! mă furaseră amintirile.

— Şi pe mine Mircea!

— Ia loc, Laura. Ce vânt te aduce pe la mine?

— Zefirul dragostei Mircea!

— Mă măgulesc cuvintele tale, Laura.

— Mircea, mi-ai fost şi-mi eşti, mai drag decât cel mai frumos gând al meu.

— Vorbele sunt frumoase, Laura. Nu ştiu însă, dacă şi sufletul tău e la fel de frumos! Poate mă iubeşti pentru că vorbeşte lumea despre mine, că sunt o celebritate, pentrucă...

— Nu. Mircea! Nu!

Din ziua când te-am văzut, ştii, în casa noastră, de atunci, — deşi eram o copilă — în ungherul inimii, pâlpâie candela iubirii pentru tine! Cu toate că tu erai timid sau nu mă înţelegeai, totuşi flacăra dragostei — **„inima cosmosului"**, nu s'a stins nici un moment. Au trecut ani, şi tot mai arde Mircea!

O privesc atent. Gura ce-mi vorbeşte, nu poate minţi. E atâta sinceritate în glasul ei!

— Mircea, ce dovadă mai bună vrei, decât faptul că la 21 ani sunt încă fecioară? Nu m'am căsătorit. Şi, slavă Domnului, am avut destui pretendenţi, dar pe toţi i-am refuzat.

Incă dela vârsta de 15 ani s'au ivit candidaţii; mă curtau oameni prezentabili, atât ca fizic cât şi situaţie materială. Avocaţi, doctori, ingineri, mari industriaşi... Când ai cincisprezece ani, eşti frumoasă şi bărbaţii îţi şoptesc cuvinte de amor, ce-ţi îmbujorează obrajii; toată lumea e a ta! Totuşi Mircea, nu m'am putut decide în privinţa căsătoriei. Undeva, în mine, mă mustra iubirea pentru tine.

Un glas venit pe undele gândului, îmi spunea: nu dispera. Mircea Comşa se va reîntoarce în ţară, aureolat de glorie.

Părinţii m'au ameninţat cu desmoştenirea. Dacă mă dădeau afară din casă, mă duceam la mănăstire, Mircea!

Ii apuc mâinile între alemele şi le scald în lacrămi:

—Iartă-mă, Laura. Am fost rătăcit... şi nu credeam că fata marelui avocat, a decanului baroului, Iancu Gh. Nicolae, poate iubi un pârlit care, în afară de faptul că ştie football, n'are nici un alt merit. Nu-i licenţiat...

— Mircea, am citit, cândva, că iubirea n'are religie, n'are naţionalitate, nu cunoaşte legi; sfidează pe oricine.

Cât adevăr, conţin aceste vorbe! Diploma sau licenţa, nu justifică iubirea, Mircea. Un om de ştiinţă, de exemplu, se poate bucura de admiraţia unei femei. Ştiinţa singură, nu poate naşte în ea iubirea pătimaşă, care să-i răscolească simţurile.

Omenescul, sufletul individului, zămisleşte marea iubire. La ce-mi folosesc titlurile sau bogăţiile bărbatului călăuzit de sentimente urîte?

Mircea, tu nu poţi să fii rău. In ochii tăi albaştri ca seninul cerului de Iulie, citesc atâta bunătate!

Braţul meu îi cuprinde mijlocul, îndoindu-l. Bumbii sânilor ei, îmi mângâie bărbia.

— Te iubesc Mircea!

— Şi eu Laura!

Ii astup gura cu un sărut.

Ne privim. Râdem şi în ochi au năpădit boabele lacrămilor.

— Mircea, a fost şi tata, eri, la football. Te-a aplaudat! Meritai aplauzele Mircea. Ai avut scăpărări de geniu!

In drum spre casă, i-am spus:

— Uite tată, de ce nu m'am măritat. L'am aşteptat pe internaţionalul, Mircea Comşa!

Tata în loc să mă dojenească şi-a dat consimţământul, Mircea!

Laura vorbeşte înflăcărat, mă captivează. Simt o afecţiune deosebită pentru ea, simt că mă invadează iubirea. O iubesc pe Laura! Eu, misoghinul!...

— Mircea, ai cuvântul.

— Laura, eu sunt gata să îngenunchiez la picioarele tale!

Nu ne mai spunem nici un cuvânt. Ochii şi buzele vorbesc mult, mult de tot.

Intr'un târziu, ne-am reluat locurile pe scaune.

Mă obsedează ideia căsătoriei. Bine, mă însor, — îmi zic — dar cu armata ce fac?

Ii mărturisesc gândul Laurei.

— N'avea nici o grijă Mircea. Totul e aranjat. Duminică ne logodim. Căsătoria o facem după ce termini tu stagiul militar. Te aştept Mircea!

— Ce bună eşti Laura!

— Ce mult te iubesc Mircea!

Şi buzele ni se uniră din nou.

Privim amândoi, unul lângă altul, strânşi de mână, pe fereastră. Se înseninează. Soarele a evadat din bârlogul nourilor, împrăştiind iarăş binefăcătoarele sale raze. Ne bate stăruitor în geam, chemându-ne afară. Pe plafonul cerului, străluceşte mândru curcubeul.

— Mircea!

— Laura!

—Uite, Dumnezeu ne binecuvintează. A luminat pământul, proslăvind astfel preludiul unei fericiri: logodna noastră!

Produsele „BATA" se găsesc în toate magazinele de prim rang.

SIFILISUL

Dr. Paul Petitjean din Paris atrage atenţiunea asupra tratamentului modern al sifilisului pe gură.

Rezultatele observaţiunilor făcute pe bolnavii cari au fost urmăriţi mai mulţi ani şi cari au fost atinşi de şancre, leziuni pe corp, pe gură, mi-au dovedit că întrebuinţarea pe gură a medicamentului **SIGMARGYL** compus din Arsenic, Mercur şi Bismuth exercită o acţiune puternică şi durabilă asupra microbului sifilisului pentru că conţine sub o formă foarte activă cele trei medicamente specifice citate mai sus, singurele dovedite ca eficace în tratamentul sifilisului.

SIGMARGYL-ul în flacoane pentru o lună tratament se găseşte împreună cu întreaga literatură de vânzare contra lei 420.— Se găseşte de vânzare la toate farmaciile şi drogueriile din ţară.

Cereţi literatura gratuit la depozitul de engros:

AGENŢIA SIGMARGYL
Str. Principatele Unite 14, Bucureşti, Telefon 408/32.

La farmacii şi droguerii. 11

STOFE
PENTRU
PALTOANE
COSTUME
BUNE, EFTINE
LA
renumita postăvărie
BOSTON
Str. Lipscani 19

CITIŢI
„ZIARUL ŞTIINŢELOR ŞI AL CĂLĂTORIILOR"

Kispest s'a intors la Budapesta

După ce nu a putut juca la Bucureşti, echipa pestană Kispest a avut ghinionul să i se contramandeze şi turneul din Turcia.

Intr'adevăr ungurii la Bucureşti aşteptau câteva acte din partea autorităţilor sportive turceşti, ca să poată continua drumul spre Ankara. Cum însă aceste acte nu au sosit Kispest a fost nevoit să se întoarcă la Budapesta.

Se pare că echipa ungară va reclama cazul federaţiei sale, care va interveni pe lângă forul turcesc, cerând despăgubiri.

DE CRĂCIUN
UNIVERSUL SPORT urează cititorilor săi sărbători fericite